

δέν είναι θάνατος
 μά ὁ θάνατος θά λύσει τήν ἰσχύ του
 κι θπως τά χλομά μου χέρια θά
 σέρνουν μιά τελευταία ἀπελπισμένη γραμμή
 σ' ἕνα φτηνό δωμάτιο
 θά μέ 'βρουν ἐκεῖ
 καί ποτέ δέ θά μάθουν
 τ' ὄνομά μου
 τό νόημά μου
 μήτε τό θησαυρό
 τῆς φυγῆς μου.

ΕΝΑ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟ ΠΡΑΓΜΑ
 ΚΑΘΩΣ ΑΝΑΣΑΙΝΕ

ἕνα ἀποχαιρετιστήριο πράγμα καθώς ἀνάσαινε
 κατέβαινε στό χόλ
 μέ ἐσώρουχα
 μέ μπογιατισμένο πρόσωπο σάν παλιάτσος
 μιά βόμβα ἀπ' τήν Κολονία στή δεξιά τσέπη
 μιά ΕΠΟΧΗ ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ
 στήν ἀριστερή,
 λουρίδες ἡλιοβασιλέματος
 σάν ἴνες φλαμουριάς
 ἐξαντλοῦσαν
 τά
 μπράτσα
 του,
 καί τόν βρήκανε τό πρωί
 κρεμασμένο στής ἐξόδου κινδύνου
 τό παράθυρ
 πρόσωπο παγωμένο καί σβησμένο σάν ἠλεκτρική λάμπα,
 καί τά σπουργίτια
 ἦταν κάτω στά θάμνα,
 καί
 γνώριμα,
 τά σπουργίτια δέν τραγουδοῦν
 βγάζουν ἦχο,
 καί βγάλανε ἦχο,
 καί
 (οἱ ἄνθρωποι, ὄχι τά σπουργίτι)
 τόν κατέβασαν ἀπ' τή σκάλα
 σάν ἄχρηστη κουκουβάγια.

